

Ur smärta kan mycket vackert födas. Annika Strömberg lever i sin dröm och har aldrig varit lyckligare men vägen dit var inte helt lätt. Arbetsskador, depressioner tillsammans med identitetssökande gjorde att hon tvingades göra något nytt. Att måla blev hennes räddning.

”Att vara kreativ & skapa är min väg”

ANNIKA STRÖMBERG VÄLKOM-
NAR oss till sin villa i utkanten
av Ljusdal. Vi möts av ett stort
leende och glittrande ögon. Annika
strålar livsglädje och energi när hon
visar oss sin ateljé på övervåningen.
Det är där hennes alster föds.

– Jag har alltid älskat att måla. Jag
hade alltid högst betyg på teckning
i skolan. Jag har hela tiden drömt
om att få måla mycket mer ”när jag
blir gammal, eller när jag blir rik”.

Men nu lever jag i min
dröm fast än jag vare sig
är gammal eller rik, säger
Annika.

Hennes konst är bred
och varierande. Från bör-
jan var hon fast i en liten
ram av att måla nästan fo-
toexakta tavlor som åter-
speglade minsta lilla det-
alj av verkligheten. Men
hon kommer längre och
längre ifrån detaljerna.
Hennes verk i dag är yvi-

gare, större och viskar en djupare me-
ning. Alla tavlor har en mening, en
betydelse.

– Att måla är som terapi för mig. I
konsten får jag en chans att få ur mig
all ilska, all sorg, ångest och depres-
sion. Jag är så glad över att jag änt-

ligen VÅGAR vara yvig, måla stort
och använda färg. Det gör mig till en
lyckligare människa.

ANNIKA ÄR FRÅN början utbildad
randläkare och jobbade som det i
många år tills nacke och axlar sade
ifrån. Sen följde sjukskrivningarna
tätt inpå varandra. Hon blev pro-
gramvarutekniker och jobbade med
datorer, men värken var återkom-
mande. Tillslut visste hon inte vad
hon skulle göra och var så frustrerad
på sin kropp som inte gjorde som hon
ville. 2004 ställde hon ut lite tavlor
och fick mycket energi tillbaka.

– Att vara kreativ och få skapa är
min väg, jag får igång energi i krop-
pen och går ifrån jobbet med blos-
sande kinder och eufori. Visst får jag
fortfarande värk, men det kunde ha
varit så mycket värre.

Hon jobbar även som kulturass-
sistent åt Ljusdals kommun, där får
hon utlopp för sitt andra stora in-
tresse; grafisk design. Dessvärre kan
hon inte tillbringa alltför långa tim-
mar framför datorn, men hon brin-
ner för det. Måla gör hon nu och då.
Ibland kan hon inte passera sina staff-
lin utan att behöva lägga dit ett streck
eller två.

– Motiven varierar. Just nu är det

mycket vita tulpaner. De blir vildare
och vildare för varje tavla, lika som
jag själv. Samtidigt som det vita står
för oskuld och renhet. Ett tag målade
jag en serie med mopsar. Den hunden
har en speciell blick som jag kände
igen mig i, så den serien uttrycker hur
jag mådde just då; utanför, fångslad,
längtande.

HON MÅLAR GÄRNA sådant hon kän-
ner att hon behöver. Är Annika lite
ledsen så målar hon glada tavlor med
mycket färger och glitter, eller änglar
med hjärtan och liknande. Då mår
hon genast bättre igen. Verken ställs
ut lite varstans i Sverige men även i
New York och Sydafrika har hennes
tavlor hängt.

– Internet är fascinerande, där
kan man hitta de mest fantastiska
kontakter.

Annika säger att alla kan måla. Att
det inte handlar om att avbilda nå-
got annat.

– Det är svårt att försöka måla av
någonting så det ser ut som ett foto,
men det är inte det målandet hand-
lar om. Det handlar om att uttrycka
sig själv.

Text: **Angelica Nilsson**

Foto: **Fredrik Fransson**

>> Jag är så glad över
att jag äntligen
VÅGAR vara yvig,
måla stort och
använda färg.
Det gör mig till en
lyckligare människa.

ANNIKA STRÖMBERG

Ålder: 47.

Bor: Ljusdal.

Yrke: Kulturassistent, konstnär.

Familj: Hanna 19 år, Erik 22 år
och mannen Tord.